

ΜΗΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἄπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 18, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὄδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΟΙ 106

Οἱ ἑκατονέξη ! Εἶναι τὸ ποσὸν τῶν βουλευτῶν, οἵτινες συνδυάσαντες τὰ ἐπαρχιακὰ τῶν συμφέροντα, μερικοὶ δὲ ἴσως καὶ τὰ ἀτομικὰ τῶν, μετὰ τὸ πλουσιοπάροχον ὑπουργεῖον τοῦ κυρίου Τρικούπη, κατεψήφισαν προχθὲς τῆς ἐναντίον τοῦ προϋπολογισμοῦ προτάσεως τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Οἱ ἑκατονέξη ! ἄνωνμοι, δυσώνυμοι καὶ πολυώνυμοι κύριοι, μικροδικηγόροι, μικροκτηματῆαι, μικροκλήθιοι, μικροϊατροὶ, πρῶν λογῆαι, μεγαλοτραπεζίται, πρικοπλοῦτοι, δασκάλιοι, γιδοβοσκοὶ, ἀμαξάδες, γαιοκατακτητοὶ, ἐμποροῦπάλληλοι, χθεσινὸι μάγκαι, χαρτοπαίκτηι, μεσίται καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι, εἶναι οἱ παραδεξάμενοι προχθὲς κατ' ἀρχὴν τὸν προϋπολογισμὸν, ὅστις περίπου διπλασιάζει τὰ βάρη τῶν φορολογουμένων.

Οἱ ἑκατονέξη ! εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες μετὰ κούφης καρδίας καὶ πονηροῦ ἢ βλακώδους πνεύματος εἶπον τὸ βρωμερόν των **ναί !** εἰς τὴν ἐπίτασιν τῆς ἀπελπισίας τοῦ ἐργάτου καὶ τῆς κακοδαιμονίας τοῦ γεωργοῦ, εἰς τὴν ἀπόγνωσιν τοῦ οἰκογενειάρχου καὶ τὴν παραφρόνησιν τοῦ ἐμπόρου, εἰς τὸ λαθρεμπόριον καὶ εἰς τὴν νοθείαν, εἰς τὰ νόθα καὶ τὰς ἐταίρας, εἰς τὴν ἐξαγρίωσιν τῆς χωροφυλακῆς καὶ τὰ ὄργια τῶν ἀποσπασμάτων, εἰς τὴν ἐξάπλωσιν ἀστυνομικῶν δικτύων περὶ τὴν οἰνοπαραγωγὴν, οἰνοκατανάλωσιν, κτηνοπαραγωγὴν, εἰς τὰς αὐτοκτονίας, τὴν μετανάστευσιν, τὴν ἀναμιάν καὶ τὴν κατάπτωσιν τῆς φυλῆς μας.

Καὶ δὲν εἶναι αὐτὰ λέξεις, κύριοι ἑκατονέξη ! Δὲν δύναμεθα νὰ κατηγορηθῶμεν ἐπὶ κενῇ φρασεολογίᾳ· δὲν δύνασθε νὰ μᾶς ἐξελέγχητε ὡς δημοκόπους· δὲν δύνασθε νὰ ἀνεύρητε ἐν ἡμῖν συμφέρον δημοκοπίας. Συνηγωνίσθημεν καὶ ἡμεῖς μεθ' ὑμῶν νὰ σᾶς φέρωμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν, προσδοκῶντες μεταρρυθμίσεις καὶ ἀναμένοντες βελτιώσεις· οὐδὲ νομίζομεν τοὺς ἄλλους κομματάρχας καλλιτέρας ἐξ ὑμῶν. Μετὰ τὰς οἰκονομίας τῶν ἐπτὰ ἑκατομμυρίων τοῦ ὀ. κ. Δεληγιάννης δὲν μᾶς κάμνει μεγάλην ἐντύπωσιν, διὰ νὰ ἀπειρωθῶμεν τυφλοὶ εἰς αὐτόν. Ἐσυνειθίσσαμεν εἰς τὰ προσωπεῖα καὶ δὲν ἐξαπατώμεθα πλέον. Βροντωδέστεραι ἦσαν καὶ ὡς

ἀντιπολιτευομένου καὶ ὡς πρωθυπουργοῦ πρὸ τριετίας εἰς οἰκονομίας τοῦ κυρίου Τρικούπη. Καὶ ὅμως δὲν ἐγνώρισεν ἢ 'Ελλάς ἀσιανώτερον πολιτικὸν ἀπ' αὐτόν. Ἄν ἀνίσταντο μίαν στιγμὴν ὁ Δεληγεώργης καὶ ὁ Ζαῆς, δὲν θὰ ἐπίστευον εἰς ἑαυτοὺς, δὲν θὰ ἐπίστευον εἰς τὴν 'Ελλάδα. Ἡμεῖς λοιπὸν ποιοῦμεν διάγνωσιν τῆς καταστάσεως τοῦ τόπου· δὲν ἔχομεν, κύριοι ὑπουργοί, τὰ ἑκατομμύριά σας, οὐδὲ κλειόμεθα εἰς τὸ σπουδαστήριον ἢ τὸ ἐστιατόριον, εἰς τὸν κοιτώνα ἢ τὴν αἴθουσαν, ἀποκλειόμενοι τοῦ κόσμου καὶ τοῦ λαοῦ. Αἱ 'Αθηναὶ κείνται πρὸ ἡμῶν, πόλις ὑφαίνουσα τὴν δυστυχίαν καὶ τὰ ράκη τῆς πτωχολογίας. Περιήλθομεν τὰς ἐπαρχίας καὶ εἶδομεν πληθυσμούς μὴ βλέποντας οὐδὲ κεντ' ὄναρ κρέας· περιήλθομεν σχολεῖα τῶν νήσων καὶ εἶδομεν νεκρὰς ὑπάρξεις ἐπὶ τῶν θρασιῶν. Περιήλθομεν τὰ σχολεῖα τῆς πρωτεύουσας καὶ εἶδομεν φαντάσματα ἀποστηθίζοντα τὴν θυσίαν τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τὴν κλίμακα τοῦ Ἰακώβ. Εἶδομεν τοὺς ἐκδοθέντας χάρτας ὑπὸ τοῦ ὑπουργεῖου τῆς παιδείας καὶ ἐφρίξαμεν πρὸ τοῦ πελάγους τῆς ἀγραμματοσύνης, ἐφ' οὗ πλέει ἡ 'Ελλάς, καὶ ὅπερ εἶναι ἐπίσης πέλαγος πτωχείας. Τί ἔχομεν πλὴν τῆς σταφίδος μας; Ἄλλὰ δύναται νὰ τραφῇ εἰς λαὸς ὑπὸ μόνῃς τῆς σταφίδος; Τί ἄλλο παράγομεν; Δὲν εἴμεθα οἱ φορολογούμενοι τῆς ξένης βιομηχανίας; Ὁλον τὸ χρῆμά μας, ἀφοῦ τὸ ἀνταλλάξωμεν μετὰ χρυσὸν, χάνοντες 30 τοῖς ἑκατόν, δὲν τὸ στέλλομεν εἰς τὴν ξένην παραγωγὴν; Καὶ ἂν ἐφορολογούμεθα μόνον ὑπ' αὐτῆς! Ἡ τιμὴ τῶν ξένων πραγμάτων δὲν διπλασιάζεται διὰ τῶν τελωνειακῶν καὶ τῶν δημοτικῶν φόρων;

Καὶ δὲν ἔρκει ἡ κατάστασις αὐτὴ, κύριοι ἑκατονέξη. Ἐπρεπε νὰ μᾶς προσθέσετε καὶ 33 τοῖς ἑκατόν νέα βάρη. Πωλήσατέ μας λοιπὸν, ἑκατονέξη βασιλεῖς μας, διὰ νὰ ἀναλάβωσιν ἄλλοι τὴν διατροφὴν ἡμῶν, διότι ἡμεῖς ἐν τῷ ὀλίγῳ καταντῶμεν ἀνίκανοι νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν ζωὴν αὐτὴν ἀποστολήν.

*
*

Δυνάμεθα τοὐλάχιστον νὰ σᾶς ἐρωτήσωμεν τίνες εἴσθε, κύριοι ἑκατονέξη; Ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, θὰ εἴπτε ὅλοι μιᾷ φωνῇ. Δύνασθε νὰ διῆσχυρισθῆτε τοῦτο; Δύνασθε σπουδάζοντες; νὰ εἴπτε ὅτι τὸ ἔθνος ἐπιδοκιμάζει τὴν πολιτικὴν σας τῶν φόρων καὶ τῆς σπατάλης; Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ὅτι ἐὰν διαλυομένης τῶρα τῆς Βουλῆς θέσητε εἰς τοὺς ἐκλογεῖς σας ρητῶς τὸ ζήτημα: ὅτι; θέλει νέους φόρους 16 ἑκατομμυρίων, ἢς ἐκλιέξῃ ἡμᾶς· ὅστις

δὲν θέλει, ἀς ἐκλέξῃ τοὺς ἀντιπάλους μας! ὅτι εἰνὲ ποτε δυνατόν νὰ ἐκλεχθῇ ἓνας ἐξ ὑμῶν, ἀκόμη καὶ ὁ ἓνας αὐτὸς ἀν' ὀνομάζεται Χαρίλαος Τρικούπης;

Ἄν ἐλέγετε ὅτι εἰσθε ἀπατεῶνες τοῦ ἔθνους, κύριοι ἑκατοντέξῃ, θὰ σὰς ἐπιστεύομεν, μάλιστα. Θὰ εἶχομεν προχειροτάτην ἀπόδειξιν νὰ σὰς πιστεύσωμεν. Δὲν ἐξετέθητε εἰς τὰς ἐκλογὰς ὡς ἀντιπολιτευόμενοι; Δὲν ὑπεσχέθητε εἰς τὰ προγράμματά σας οἰκονομίας, καὶ! φόρους, ὄχι!; Δὲν ἐπηγγέλθητε τὴν μεταρρύθμισιν, τὴν ἀναμόρφωσιν; Καὶ ὅταν σὰς ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἔθνους ἡ δύναμις τοῦ ἀριθμοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἡ ἐξουσία, τί ἐπράξατε, κύριοι ἑκατοντέξῃ; Ὡς ἡ ἐν τοῖς Ἀγασταῖς τοῦ Ὁρσμπάχ εἰσερχομένη ὑπὸ μορφήν ἐπαιτῶν συμμορία τοῦ Φαλσακαπαῖ ῥίπτει ἀκολούθως τὰς ράβδους καὶ τὰ ράκη καὶ γυμνώνει τὰ ξίφη διὰ νὰ θύσῃ καὶ νὰ ἀπολέσῃ, οὕτω καὶ σεῖς, ἅμα κατελάβατε τὴν ἐξουσίαν, ἐρρίψατε εἰς τὰ σκυλιὰ τὰς οἰκονομίας καὶ μεταρρυθμίσεις, καὶ γυμνώσαντες τοὺς βραχιόνας κρδαίνετε τώρα ὑπερφάνως τοὺς φόρους, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἀρχαίαν διαφθοράν.

Εἰσθε λοιπὸν καθαροὶ ἀπατεῶνες, κύριοι ἑκατοντέξῃ, χωρὶς στρυφυγυρίσματα καὶ κοπλιμένα.

Ἄλλ' ἔστω, θὰ ἀνταπαντήσητε, ἀπατεῶνες, ἀλλ' εἴμεθα πλειοψηφία ἀπατεῶνων!

Οὔτε τοῦτο, ἀνώνημοι ἔθνοφθοροὶ! Ἡ χθεςινὴ Πρωΐα σὰς ἐπέταξε τὰ ὀνόματα τῆς ἀληθοῦς πλειοψηφίας, τὰ ὅποια δεικνύουσιν ὅτι ἀν' ἀριθμῷ σεῖς ἑκατοντέξῃ, ἀριθμοῦν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἑκατονδεκατέξῃ. Τοὺς ἠρίθμησε τὸν καθένα μὲ τὸ ὄνομά του. Ἔχετε νὰ διαφιλονεικήσητε κἀνὲν ὄνομα ὡς ἐδικὸν σας; Μήπως ὁ ψυχορραγῶν Κουμουνοῦρος σὰς ἀνήκει;

Δὲν εἰσθε λοιπὸν ὡς ἀντιπρόσωποι ἀπατεῶνες, δὲν εἰσθε μόνον κατ' οὐσίαν νόθοι ἀντιπρόσωποι, εἰσθε καὶ κατὰ τύπους μειοψηφία, καὶ ὁμως κυβερνᾶτε, καὶ ὁμως φορτώ-

νετε ἐπὶ τοῦ λαοῦ φόρους ἐπὶ φόρων, βάρη ἐπὶ βαρῶν, δυστυχήματα ἐπὶ δυστυχισμάτων.

Ἀπόδειξις ὅτι τὸ Σύνταγμα ἐγένετο πατσαβοῦρα! Οὐδεμίαν Βουλὴν, οὔτ' ἐν καιρῷ εἰρήνης, οὔτ' ἐν καιρῷ πολέμου, ἐψήφισε νέους φόρους δεκαεξ' ἑκατομμυρίων. Ἡ σημερινὴ Βουλὴ, ἣτις ὑπερψηφίζει τοὺς φόρους, τοὺς ὑπερψηφίζει ἐναντίον τοῦ ἔθνους. Καὶ ἐκ τῆς Βουλῆς πάλιν αὐτῆς, τῆς νόθου καὶ ἀπατεῶνος Βουλῆς, ἡ ἀληθὴς πλειοψηφία εἶνε ἀντιπολιτευσίς ἢ ἀληθὴς μειοψηφία εἶνε κυβέρονται. Ποῦ εὑρίσκειται εἰς ὅλα αὐτὰ τὸ Σύνταγμα;

Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἠδύναντο νὰ ρίψωσι τὴν κυβέρονται, ἀπουσιάζουσιν ἐκ τῆς Βουλῆς, ὡς ἀπουσιάζουσιν ἐξ Ἀθηνῶν. **Προδοσία πρώτη!** Ἐκεῖνοι, οἵτινες συναισθανόμενοι ὅτι εἶνε μειοψηφία, ὄφειλον νὰ τραιτηθῶσι, δὲν παραιτοῦνται, προβαίνοντες εἰς πραξικόπημα καὶ δολιεύουσιν τὸ Σύνταγμα. **Προδοσία δευτέρα!** Ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐτάχθη ἀνώτατος ἐπόπτης πάντων καὶ βλέπων τὰ τελούμενα ἀντισυνταγματικά, ὄφειλε νὰ ἀποπέμψῃ τὴν κυβέρονται, σώζων τὸ Σύνταγμα, ὁ βασιλεὺς χορεύει, ὁ βασιλεὺς διασκεδάσει νὰ εἰπωμεν **προδοσία τρίτη!**

Τί λοιπὸν μᾶς μένει ἐκείθεν τοῦ Συντάγματος; Οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ ἄνω ἢ τυραννία καὶ κάτω ἢ ἀναρχία! Ἄς ἀνοίξῃ ὁ πόλεμος!

Καλιθάρι

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη — 23 Φεβρουαρίου.

Ἡ συνέχειαν τῆς ἐν τῇ γενικῇ συζητήσει τοῦ προϋπολο-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 423)

Ὁ δήμαρχος ἀμέσως τὸν ἐπαρουσίασε:

— Κύριε εἰρηνοδίκαι, κύριε Κορνεβέν, εἶπεν, σὰς παρουσιάσω τὸν κ. Ἰάκωβον Βαγιάν ἐκ Μαρεῖλλ, ἀρχαῖον λοχαγὸν τῶν δραγόνων.

Καὶ ἐχαιρετίστησαν.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ ἀρχαῖος στρατιωτικὸς, μὲ συγχωρεῖτε νὰ σὰς ἀπασχολήσω ὀλίγα λεπτά, ἀν καὶ εἰσθε ἔτοιμοι ν' ἀναχωρήσητε;

— Δὲν εἶνε καὶ τὸση βία, ἀπήντησεν ὁ εἰρηνοδίκαι, καθήσατε παρακαλῶ ἔχετε νὰ μᾶς κάμετε κάμμιαν ἀποκάλυψιν;

— Δυστυχῶς, κάμμιαν ἔλαβα ὁμως τὸ θάρρος νὰ ἔλθω νὰ σὰς εὐρω καὶ νὰ σὰς κάμω μιάν ἐρώτησιν.

— Ὅριστε περὶ τίνος πρόκειται;

— Σὰς εἶπεν ἤδη ὁ κ. δήμαρχος ποῖος εἶμαι; πλησιάζω νὰ γίνω πενήντα πέντε ἐτῶν καὶ ἐγεννήθηκα ἐν Μαρεῖλλ, ὅπου κατοικῶ, ἀφ' ὅτου ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Περιουσίαν δὲν ἔχω, πλὴν μιᾶς οἰκίας, ἐνός κήπου καὶ ἐνός χωραφιοῦ, τὸ ὅποιον καλλιερῶ μοναχῶς μου: ἀλλὰ ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ δὲν ἔχομεν μεγάλας ἀνάγκας: εἴμεθα ὀλιγαρκέστατοι ἢ συνταξίς τὴν ὅποιαν παίρνω μᾶς ὑπεραρκεῖ, κάμνομεν μάλιστα καὶ μερικάς οἰκονομίας.

Δὲν μᾶς λείπει τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ἐν τέκνον, ἀρσενικὸν ἢ θηλυκόν, ἓνα μικρὸ τὸ ὅποιον νὰ ἀγαπῶμεν, νὰ τὸ λατρεύωμεν, νὰ τὸ περιποιούμεθα. Ὁ Θεὸς δὲν θέλησε νὰ ἔχομεν δικὸν μᾶς. Καὶ ὁμως εἶχαμε τὴν ἀνάγκην. Ἡ ἀπομόνωσις ἐνίστε μᾶς γίνεται πολὺ ἐπαισιθητή.

Πρὸ ὀλίγου ἐγεννήθη πτωχὸν πλάσμα, ὑπὸ δύο γονέων ἀγνώστων ἐγεννήθη ἐν μέσῳ δύο ἀνοικτῶν τάφων. Τί ἀτυχία!

— Τί ἀτυχία! ἐπανέλαβον καὶ οἱ ἄλλοι.

— Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἔρχομαι νὰ σὰς προτείνω νὰ μοῦ τὸ δώσητε.

Ὁ δήμαρχος καὶ ὁ εἰρηνοδίκαι προσέβλεψαν ἀλλήλους.

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν, μὲ φωνὴν συγκινημένην σὰς ζητῶ νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε τὸ μικρὸν ὄρφανόν θὰ τὸ ἀνατρέψω ὡς ἀληθὴς πατὴρ σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ τοῦ λείψῃ τίποτε. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει ὄνομα,

γισμοῦ ἀγορεύσῃς τοῦ ὁ κ. **Κόρπας** ὑποβάλλων σκέψεις τοῦ τινος περὶ χωροφυλακῆς καὶ περὶ στρατιωτικῆς διαμορφώσεως ἐν γένει, παριστάγει ὡς *molto* ἐν τῷ λόγῳ του καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ρηθὲν, ὅτι ἡ τακτικὴ ἀλλάσει κατὰ δεκαετίαν. Μεθ' ὃ χωρῶν πρὸς τὸ Βῆμα ὁ κ. **Σωτήριος Πετιμεζᾶς**, καὶ πρὶν ἐπι ἀναβῆ ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἐπι, ἀπολύων τὴν γλῶσσάν του, ἀρχεται λέγων, ὅτι πιθανὸν μὲν νὰ τὸ εἶπεν αὐτὸ ὁ μέγας Ναπολεὼν, ἀλλ' αὐτὸς γνωρίζει μόνον, ὅτι αἱ ἀναλογίαι τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων ἀλλάσσει ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Θέλετε νὰ κάμετε ὄρεινόν πόλεμον; δὲν σὰς χρησιμεύει τὸ ὄρεινόν πυροβολικόν. Θέλετε νὰ κάμετε πεδινόν πόλεμον; ἔχετε ἀνάγκην πεδινῶν πυροβόλων. Καὶ ἐξακολουθεῖ ἀναπτύσσων διὰ τῆς οἰκίας αὐτῆς οἰκογενειακῆς καὶ ἐμπιστευτικῆς χροιάς τοῦ λόγου τὰς περὶ πολεμικῆς τέχνης καὶ στρατηγικῆς ἐμπειρίας δοξασίας του, ἐγκαταλείπων μὲν τὸν ὑψηλὸν τοῦ πῆλον ἐπὶ τοῦ Βῆματος, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ράβδον του, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν στέργει ν' ἀποχωρισθῇ, ὡς νὰ στηρίξῃ ἐπ' αὐτῆς καὶ σῶμα καὶ ἐπιχειρήματα. Ὁ λόγος τοῦ κ. Πετιμεζᾶ διαφλέγεται ὑπὸ πολλῆς φιλοπατρίας: εἶνε παραγμυσμένος ἀπὸ δόξας καὶ ἰθρυκοῦς προορισμοῦ: ἐνίστε δὲ φράσαις τινὲς αὐτοῦ φαίνονται ὡς δανεισθεῖσαι ἀπὸ Παρασχέλιου στίχους, καθὼς ὅταν ὠμίλει περὶ πολέμου

Μὲ τῆσιν ἄλλοις μέτωπον, καὶ πῦρ εἰς τῆς καρδίαν. Ὁ κ. Πετιμεζᾶς ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν εἶνε μάθησις, ἀλλὰ νοῦς: καὶ τὸ τετριμμένον ἐκεῖνο περὶ τοῦ ποιητοῦ λεγθὲν, ὅτι δὲν γίνεταί, ἀλλὰ γεννᾶται, ὁ ρήτωρ ἐπεκτείνει ἐπὶ πάσης ἱκανότητος διαμορφῶν τὸ ἀπόρρηγμα ὡς ἐξῆς: ὁ ἄνθρωπος ποτὲ δὲν γίνεταί, ἀλλὰ γεννᾶται.

Ἄλλὰ πολὺ φαιδρύνει τοὺς κυρίους βουλευτὰς ὁ ἐξόχως λακωνικὸς ἐπίλογος: ἀφοῦ μετὰ ζωηρότητος εἶπεν ὅσα εἶπε, προσέθηκε ταπεινώσας τὸν τόνον τῆς φωνῆς: *Παρεξέτραπην!*

Καὶ ἐπειδὴ ἡ συζήτησις ἐθερμάνθη, οὐχὶ ὑπὸ τῶν πέριξ θερμαστῶν τῆς αἰθούσης, ἀλλ' ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἀγορητῶν, ὁ **Στεφανίδης** γαργαλισθεὶς ζητεῖ τὸν λόγον, καὶ πρὶν ἐπι καταβῆ ὁ προκάτοχος, ὁρμῶν καὶ δι' ἐκφραστικῆς κινήσεως τοῦ ἐν τῇ χειρὶ πῆλου του, ἀποδιώκων αὐτὸν, ἐξ ἐφόδου κυριεύει τὸ Βῆμα, διὰ νὰ ἐκχύσῃ καὶ οὗτος τὸν βροντῶδη αὐτοῦ πατριωτισμὸν, ἐπιμαρτυρούμενος οὐχὶ φράγκους καὶ μέγαν Ναπολέοντα, οὐδὲ τὸν φίλον του Δεληγιώργη, ἀλλὰ τὸν Εσνοφῶντα. Καὶ δὲν εἶνε μόνος ὁ Εσνοφῶν: εἰς πίστωσιν τῶν περὶ στρατιωτικῶν ὀργανισμῶν φρονημάτων του ἐκφέρει τὸν Πλούταρχον, τὸν Ἡρακλῆ, τὸν Θεσέα, περὶ οὗ ἀποκαλύπτει, ὅτι δὲν ἤξευρεν ἐν δύο τρία, ἀλλ' ἡ ῥώμη ἦτο αἰτίχ τῶν θριάμβων του: ἀναλαμβάνει δὲ νὰ διδάξῃ τοὺς σκεπτομένους περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκώτερον ὀργανώσεως τοῦ στρατοῦ, ὅτι αἰεὶ οἰωνὸς ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Ἐννοεῖται, ὅτι τὴν ρητορικὴν αὐτὴν εὐωχίαν ἐπλούτισσε δι' ἀρθῶν σπονδῆς τεμαχίων ἐκ τοῦ Ὀυάτρου καὶ τοῦ Τυρταίου. Ὁ Στεφανίδης εἶνε ὁ θρίαμβος τῆς κραυγῆς: ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον δῆποτε ἄλλον, ὅστις θὰ ἐπεγεύριαι νὰ λύσῃ τὰ ζητήματα, ὅπως τὰ λύει, καὶ ἀνακουφίζεται ὁ θρασυμύσταξ κ. Στεφανίδης.

Ὁ κ. **Μαυρομιχάλης** συμπληροῖ τὴν χθεςινὴν του ἀγόρευσιν, καὶ ἀνταπαντᾷ εἰς τινὰ τοῦ κ. Τρικούπη. Ἰδίως ἐπιμένει ἐπὶ τῆς παραγωνώσεως παρ' ἡμῖν τοῦ πεζικοῦ, καὶ τῆς ἀθλιας αὐτοῦ καταστάσεως. Ἄν ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἔχει σκοπὸν μόνον τὸ πυροβολικὸν νὰ συντάξῃ εἰς συντάγματα, καὶ νὰ ἀφίσῃ τὸ πεζικὸν ὅπως εἶνε, παραγωνρίζει πολὺ τὸν στρατὸν: ὁ στρατὸς δὲν εἶνε τὰ τεχνικὰ ὄπλα, ἀλλὰ τὸ πεζικόν. *

θὰ τοῦ δώσω τὸ δικό μου, ἅμα μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ τὸ υἱοθετήσω.

— Ἡ πρότασις αὕτη σὰς τιμᾷ, ἀγαπητέ μου κυριε, ἀπερίνατο ὁ εἰρηνοδίκαι. Ἄλλ' οὔτε ὁ κ. δήμαρχος, οὔτε ἐγὼ δικαιούμεθα ἀκόμη νὰ διαθέσωμεν τὸ ὄρφανόν. Αὐριον, μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὅταν δὲν θὰ ἦνε πλεόν ἄγνωστοι οἱ γονεῖς: του, μᾶλλον ἢ οἰκογένεια νὰ τὸ ἀναζητήσῃ.

— Ἐσκέφθη τούτο καὶ διὰ τούτο δὲν σὰς τὸ ζητῶ εἰμὴ ὑπὸ ὄρου.

— Ὁ κ. δήμαρχος καὶ ἐγὼ θὰ λάβωμεν ὑπὸ σημείωσιν τὴν γενναίαν σας πρότασιν.

— Τὸ παιδί, τὸ ἔχει σήμερον μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὸ Βλαϊνκούρ, ὡς τροφὸς του, εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Τὸ γνωρίζω, ἀνταπήνησεν ὁ λοχαγὸς, πρὸ ὀλίγου μάλιστα πέρασα ἀπὸ τὴν Ἀγγελικὴν Ρηγὼ καὶ συμφρονήσαμε, ἀν γίνῃ δεκτὴ ἡ αἰτήσις μου, νὰ τὴν πληρώω ἐγὼ τὰ θηλαστικά.

— Τότε καλὰ, εἶπεν ὁ εἰρηνοδίκαι, σὲ ὀλίγας ἡμέρας θὰ μάθωμεν βεβαίως ἀν τὰ ὄρφανόν ἔχῃ οἰκογένειαν, ἢ ἀν ἦνε καταμόναχον, καὶ τότε ὁ κ. δήμαρχος θὰ σὰς ἀπαντήσῃ.

— Ὅθι περιμένω τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. δημάρχου.

Ἡ ἀμαξία τοῦ ἱατροῦ ἀνέμενεν ἤδη πρὸ τῆς θύρας τοῦ δημαρχείου. Ὁ δήμαρχος καὶ Ἰάκωβος Βαγιάν συνώδευσαν τὸν ἱατρὸν Κορνεβέν καὶ τὸν εἰρηνοδίκαι μέχρι τῆς ἀμαξίας, ἣτις, ἅμα αὐτῶν ἐπιβάντων, ἀνεχώρησεν ὡς ἀστραπή.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀνὴρ ὅστις θὰ εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ ἑκοσι τὸ ὀλιγώτερον ἀνθρώπους τὰ συμβαίνοντα ἀπεμακρύνετο κουνῶν τὴν κεφαλὴν καὶ σκεπτόμενος καθ' ἑαυτὸν ὡς ἐξῆς:

— Δὲν θὰ ἦμουν τίποτε κριμα τὸν κόπο ποῦ ἔλαβε ὁ εἰρηνοδίκαι νὰ ἔλθῃ ὡς ἐδῶ; δὲν καθότανε καλλίτερα σ' τὸ δ' ἄκι του; Ὁ μόνος ποῦ μποροῦσε νὰ πῆ πᾶς πνίγηκε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶμαι ἐγὼ, ποῦ τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου; θὰ πῆς ἦτανε θεοσκότεινα, πῶς τὸν εἶδες, μὰ τὰ δικά μου τὰ μάτια βλέπουν καὶ σ' τὸ σκοτάδι! Τί μὲ μέλει ὁμως; Γιατί; Τίς ὁ λόγος νὰ καθοῦμαι νὰ σκοτίζομαι γιὰ πράγματα ποῦ δὲν μὲ ἀφοροῦν. Αὐτὰ εἶνε δουλιὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ ὄχι ἐνός πτωχοῦ ἀνθρώπου, σὺν κ' ἐμένα.

Ὁ τοιαῦτα σκεπτόμενος καὶ λογομαχῶν μὲ τὸν ἑαυτὸν του ἦτον ἓνας γέρον ἐγωῖστος, ἐξηκοντούτης περίπου ἄλλοτε γεωργὸς ἐκ τῶν εὐπορωτέρων ἀλλὰ φιλοχρήματος ὡν ἀνεμίχθη εἰς πολλὰς ἐπιχειρήσεις, τῆς μιᾶς ἀτυχιστέρας τῆς ἄλλης καὶ ἐναυάγησεν, ἀφοῦ ἔχασεν ὄχι μόνον τὴν περιουσίαν του, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιὰ του, τὰ ὅποια πῆραν δρόμον κακὸ καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πατρίδα των, ἀπέθανε δὲ ἐκ θλίψεως καὶ ἡ σύζυγός του.

Ἐπὶ τίνος γωνίας γῆς, τὴν ὅποιαν οἱ δανεισταὶ του δὲν κατεδέχθησαν νὰ λάβωσιν, ὅταν κατέσχον τὰ ἄλλα του κτήματα, κατεσκεύασεν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπὸ ζύλα καὶ πηλὸν μιὰ ψυροκαλύβα καὶ ἐκεῖ μέσα κατοικοῦσε. Κάμποσους χρόνους εἰργάζετο κοντὰ σὲ ἄλλους: κατόπιν ἐγενε γιδοβοσκός.

Ἄθανάτος Πετιμεζᾶς. Δὲν εἶμαι ὁ ἀρμόδιος, ἀλλὰ θὰ εἶπω τὰς σκέψεις μου, καθόσον τὰ στρατιωτικὰ συνδέονται πρὸς τὰ οἰκονομικά. Οὐδεὶς στρατιώτης δύναται νὰ δεχθῆ ὅτι εἶνε στρατιώτης, ὑπηρετῶν ἐπὶ ἕντος μόνον. Κατὰ τὸ μεθοριακὸν ζήτημα ἔλεγον οἱ ἀξιωματικοὶ: τί στρατιώτας νὰ ἐδηγήσωμεν εἰς τὸν πόλεμον, οἵτινες κατετάχθησαν πρὸ δέκα ἡμερῶν μόνον; — Τί ὠφελοῦν αἱ ὠραῖαι λέξεις πατριωτισμοῦ, καὶ ἐθνικῆς δόξας, ὅταν πράγματι στρατὸν δὲν ἔχομεν; ἔχομεν ἀξιωματικούς, ἀλλ' ὄχι στρατόν· καὶ πάντοτε συζητήσεις ἀκούομεν περὶ διοργανισμοῦ καὶ ἀναδιοργανισμοῦ, καὶ τίποτε δὲν γίνεται. Σήμερον δὲν ὠφελοῦν τὰ ἄσματα τοῦ Τυρταίου, θέλομεν βραχίονας. Δι' αὐτῆς δὲ τῆς σπατάλης ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐλευθερώσωμεν τοὺς δούλους ἀδελφούς μας, ἀλλὰ θὰ ὑποδουλοθῶμεν καὶ ἡμεῖς.

*

Μετὰ ταῦτα ἡ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιψήφισις ἀρχεταχωροῦσα τακτικῶς, ἀνακόπτεται δ' αὖθις ὑπὸ τοῦ κ. Κρεστενίτου διαμαρτυρομένου διὰ σθεναρᾶς καὶ ὑπὲρ τὸ δέον τονίζομενης φωνῆς κατὰ τῆς προσλήψεως ξένων ἀξιωματικῶν. Φρονεῖ ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν καλοὶ ἀξιωματικοὶ, συναισθανόμενοι τὴν ἀξίαν των, νὰ ἐλθοῦν ἐνταῦθα διοργανωταί· καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι δύνανται νὰ εὐρεθῶσι τοιοῦτοι, μετὰ τινὰ καιρὸν θ' ἀναγκασθῶσι νὰ ἀναχωρήσωσι φέροντες ὄχι καλὰς ἀναμνήσεις. Ὡς ἄνθος δὲ διοργανωτικῆς καλλιέργειας ἀναφέρει τὸ πρὸ τινος ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διοργανομένη ταχυδρομικῇ ὑπηρεσίᾳ συμβάν, καθ' ἣ ἐπιστολὴ ἐκ Σαλαμῖνος ἀποστελλομένη ἐνταῦθα πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν ἐπῆρε τὸ φύσημά της εἰς Ἀγγλίαν. Τὸ συμπέρασμα του εἶνε ὅτι ἡ Κυβέρνησις δύναται νὰ ἐκλέξῃ τέσσαρας ἢ πέντε ἀξιωματικούς οἵτινες ἐπὶ τέσσαρα ἐτη ἐκπαιδευόμενοι ἐν Εὐρώπῃ, νὰ ἀναδιοργανώσωσι τὸν στρατόν. Ἡ

προσλήψις ξένων ἀξιωματικῶν θὰ ἔχῃ βαρεῖας συνεπείας ἐν τῷ στρατῷ, καὶ διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ μέτρου τούτου ὡς ἔλλαν ἀξιωματικός.

Ἄλλ' ὁ κ. Τρικούπης, ὅστις παρατηρητὸν ὅτι ὅταν στρατιωτικὰ ζητήματα ρίπτονται εἰς τὸ μέσον, δὲν ἀμελεῖ διὰ ταχειᾶς ἀπαντήσεως νὰ ἀπαλείψῃ πᾶσαν τυχὸν δυσάρεστον ἐντύπωσιν, νομίζει ὅτι πρέπει νὰ ὤμεν ἡσυχίαν, ἔαν κρίνωμεν ἐκ τῆς τύχης καὶ ἄλλων ἀγορεύσεων τοῦ προλαλήσαντος· καὶ κατοπιν τοιούτων παρατηρήσεων του καὶ ἄλλοτε, μετὰ τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων διάψευσιν, ἐπιμένει ἦδη. Ὁ στρατηγὸς Τομαζέν, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα, εἶνε ἐκ τῶν διακεκριμένων ἀξιωματικῶν· δὲν ἐπραγματοποιήθη δὲ ἡ ἐλευσίς του ἕνεκα λόγων πολιτικῶν.

*

Τελευταῖον πρόκειται τὰ ἐξόδα τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν.

Ὁ κ. Φιλάρετος, ὅστις πᾶσαν εὐκαιρίαν καταδοκεῖ διὰ νὰ ρίψῃ τὰ βέλη του κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης, τοῦ τόσο ἀδιαφοροῦντος πρὸς τὸ προσελθῆναι ὄνειρόν του, τῆς ἐρευνῆς ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς δικαιοσύνης, διαμαρτύρεται ἀπὸ τοῦ Βήματος κατὰ τῆς ταχυδακτυλογραφικῆς ἐπιψήφισως τῶν διαφορῶν ἐξόδων. «Παίζεται κωμῶδία» ὁ προϋπολογισμὸς ἀναγινώσκεται δι' ἐξάφαλμου· προστίθενται χιλιάδες, καὶ οὐδὲν ἀντιλαμβάνομεθα. Ἐνταῦθα ὁ κ. Κοκκέβης, ὁ πρωτοψάλτης τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὑπογογγύζει παραπονούμενος, καὶ ὁ κ. Δουζίνας λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν νοσολογικὴν του κατάστασιν.

Ὁ κ. Φιλάρετος συμπραίνει, ἀφοῦ κατῳρώσῃ νὰ ρίψῃ ἐν παρόδῳ αὐτὸ ὁ κ. Ράλλης εἰργάσθη ἠρωϊκώτατα νὰ μὴ γίνῃ συζητήσις, ὅτι αἱ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ προξενηθεῖ-

σαι μεταβολαὶ πρέπει δημοσιευόμεναι νὰ διανέμονται ἐγκαιρῶς εἰς τοὺς βουλευτάς.»

Ἐπὶ τοῦ ποσοῦ 400,000 ἀναφερομένων εἰς δολοφονίας μεταξὺ τοῦ ἐν Λονδίῳ κ. Σπάρταλη καὶ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως ὁ κ. Ζυγομαλάς τονίζει τὸ προσιμὸν ἐκτενοῦς συζητήσεως, ἡ ὅποια ὅμως ἀναβάλλεται διὰ τὴν αὔριον.

Πέμπτη — 24 Φεβρουαρίου.

Εἶδατε τὴν ἡμερησίαν διάταξιν; ὄλος ὁ πλοῦτος τῆς νομοθετικῆς ἐργασίας τῆς Κυβερνήσεως ἐφορτώθη εἰς τὴν ράχην τῆς· εἶνε μακρὰ καὶ πεποικνωμένη ὡς ἄρθρον Αἰῶνος· τὰ ἀπαρτίζοντα ταύτην νομοσχέδια εἶνε ὅλα 82.

Ὁ κ. Δεληγιάννης κατακρίνει αὐτὴν τὴν πλημμελῆ τακτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἀφοῦ ἐζήτησε νὰ προταχθῇ ἡ συζήτησις τῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων ἀπὸ τῶν ἐσόδων, τορὰ ἐν τῇ σειρά τῆς ἡμερησίας ἀρίνει τέλευταία τὰ φορολογικά, τίθησι δὲ πρὸ αὐτῶν 67 νομοσχέδια μὴ συνδεόμενα πρὸς τὸν προϋπολογισμόν.

Ὁ κ. Τρικούπης ἐσπευσε νὰ δικαιολογηθῇ καταλλήλως. Καὶ ἐγὼ δὲ νομίζω, ὅτι δὲν ἔχει δίκαιον ὁ κ. Δεληγιάννης, καθότι ἐν γένει προτάχθησαν τὰ μᾶλλον κατεπείγοντα· ἀπόδειξις δὲ τούτου εἶνε, ὅτι αὐξοῦντα ἀριθμὸν ἐν τοῖς πρώτοις κατέχει τὸ νομοσχέδιον.

Περὶ παραχωρήσεως ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν πρὸς ἀνάγειρον φρενοκομείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ζωρῆ καὶ Ταρσῆς Δρομοκαῖτου.

Ὁ ἐπὶ τῆς ἀναγνώσεως κ. Κοκκέβης ἀρχίζει τὸν ἐξάφαλ-

μόν. Μὲ τὸν αὐτὸν δὲ τόνον ἀδιακόπου Κύριε ἐλέησον ἀντίχει τὸ τοῦ Προέδρου: ὑπάρχει ἀντίρρηση; ὑπάρχει ἀντίρρηση; κλπ.

Ἄλλ' οὐδεμία ὑπάρχει ἀντίρρηση, διότι ἀπερσίσθη νὰ προτιμῶνται ἐν τῇ συζητήσει ἐκεῖνα, ἐφ' ὧν δὲν ἔχει νὰ σταματήσῃ ἡ ἀντιπολίτευσις. Ἐν τῇ ἀπολαύσει δὲ τῆς μακαρίας ἐκεῖνης ρύστας ξαφνίζομεθα πρὸ τῆς φωνῆς τοῦ κ. Ζυγομαλά οὐκ οἶδα πως λαβόντος τὸ ἐνδόξιμον, νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν μνήμην τὴν εὐλογίαν καὶ νὰ ἐκτραγηθῇ — τῆς λέξεως γίνεται ἀνήλεθς κατάχρησις ὑπὸ τῶν βουλευτῶν — τὰ βασιανιστήρια τοῦ Κανθάρου· ἐπὶ στρατιωτικῶν τινῶν νομοσχεδίων περὶ προβιβάσεως ὑπαξιωματικῶν, καὶ ἄλλων τινῶν ἀκούεται μικρὰ τῆς συζήτησις, πρωταγωνιστοῦντος τοῦ κ. Μαυρομιχάλη, καὶ ἀπὸ τῆς θέσεώς του καὶ ἀπὸ τοῦ Βήματος· ἀλλ' ὁ κ. Κρεστενίτης πειράται νὰ φέρῃ εἰς τὴν εὐθείαν τὸν ἀποπλανηθέντα: «Τί συζητεῖτε, ἀφοῦ γνωρίζετε τὸ ἐπίμονον τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ!»

Ἡ ὦρα ἐβδόμη, ὁ κ. Δεληγιάννης φορεῖ τὸ καπέλλο του, σιωπηρὸν σάλπισμα ἀποχωρήσεως, ὡς θὰ ἔλεγε ποιητής, ἀγαπῶν τὰς τοιαύτας ἀντιθέσεις. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Πρόεδρος δεκνύει τᾶσιν νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὸν κώδωνά του, ἀκούεται ἡ φωνὴ βουλευτοῦ:

— Κύριε Πρόεδρε, δὲν θὰ πᾶτε σ' τὸ χορὸ; ὁ κ. Πρόεδρος ἐγείρεται μειδιῶν, καὶ οἱ βουλευταὶ ἀναχωροῦσιν ἀτινοβολοῦντες οἱ πλείστοι ὑπὸ τῆς προσδοκίας τοῦ μετ' ὀλίγον ἀρχομένου ἀνακτορικῶν χοροῦ.

Κουτρούλης.

Εἶχε σαράντα ἕως πενήντα γίδια, τὰ δὲ ἦσαν δικά του· γὰ τὰ ἄλλα ἔπερνε κεφαλαίτικα· ἀπ' αὐτὰ δὲ καὶ ἠπὸ τὸ γάλα καὶ τὰ κατσικᾶκια τῶν δικῶν του αἰγῶν κατόρθωσε νὰ ζῆ χωρὶς νὰ ἀναγκάζεται συχνὰ νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν συγχωριανῶν του. Κατ' ἀρχὰς ὠνομάζετο Μονίω, ἔπειτα τὸν ἐβγαλὸν οἱ ἄνθρωποι Κατσικᾶ καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ τοῦμεις γιὰ πάντα.

Ἄς ἀφήσωμε τὴν γέροντα αὐτὸν νὰ πάγῃ καλιὰ του, καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν κύρ Ἰάκωβον Βαγιάν.

Ἄμα ἐγίνε ἀφαντὴ ἡ ἀμαξα τοῦ ἱατροῦ, αὐτὸς καὶ ὁ δῆμαρχος γενόμενοι πλέον φίλοι, συμπεριπατοῦντες ἔλεγαν τὰ ἑξῆς:

— Πολὺ καλὰ ἔκαμες νὰ λάβῃς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν γιὰ τὸ καυμένο τὸ μικρό.

— Χαίρω πολὺ, κύριε δῆμαρχε, ποῦ ἐγκρίνετε τὸ μέτρον μου. Νομίζει κανεὶς, ὅτι κάποιος μ' ἐσπρόξε νάλλω σ' τὸ Βλαϊνκούρ. Διότι ἐπὶ τέλους δὲν εἶχα νὰ κάμω τίποτε ἐδῶ.

— Περίεργο! Τὴν συμπάθειαν ποῦ δεῖξατε εἰς τὴν καυμένην τὴν γυναῖκα τὴν πῆρε τὴν ὄλην τὸ παιδί της.

— Μάλιστα. Κι' ἐγὼ δὲν ζεύρω διατί. Τί χάριν ποῦ ἠσθάνθη ἄμα ἠκούσα πῶς γεννήθηκε τὸ παιδί. Ἐπειτα ὁ θάνατος τῆς μητρὸς μου ἐσπάραξε μέσα τὰ σωθικά μου. Ἄπ' τῆ στιγμῆ ἐκείνη μία ἰδέα μου κόλλησε, ὅτι πρέπει νὰ ἀφιερῶσω ὅσας ἡμέρας ἔχω νὰ ζήσω σ' τὸ ταλαίπωρο αὐτὸ παιδί.

— Εἰς ὅλα αὐτὰ βλέπω κι' ἐγὼ τὸν δάκτυλον τῆς θεῆας προνοίας. Καὶ ἀναχωρεῖτε ἀπόψε:

— Ὅχι, τώρα εἶνε ἀργὰ πλέον· ἀλλὰ αὔριον πολὺ πρῶϊ.

— Ἐ! τότε λοιπὸν ἀπόψε θὰ φάμε μαζύ· θὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὴν σύζυγόν μου. Τελείωσε· δὲν ἔχετε ν' ἀντεῖπητε. Πάμε.

Καὶ ἔσυρεν σχεδὸν ὁ δῆμαρχος τὸν λοχαγὸν τῶν δραγόνων, ἐνδῶσαντα εἰς τὴν πρόσκλησιν.

Ὅκτὼ παρῆλθον ἡμέραι ἀπὸ τῶν γεγονότων τὰ ὅποια ἀφηγήθημεν καθ' ἃς αἱ ἀνακρίσεις ἐξηκολούθουν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ εἰς ἀνακριτῆς ἦλθον εἰς Βλαϊνκούρ, μεταξὺ δὲ ἄλλων ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν των καὶ ὁ Ἰούλιος Κορνεφέρ ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ταξιδίου του, ἂν καὶ οὐδόλως τὸν ὑποπτεύοντο ὡς συνένοχον, ἠλπίζαν ὅμως νὰ λάθωσι πολιτικῶς πληροφορίας.

Ὁ νέος Ἰούλιος ἐφάνετο καταδυσηρεστημένος, διότι ἀκουσίως ἐνεπλέγη τὸ ὄνομά του ἐν τῇ μυστηριώδει ὑποθέσει, καὶ δὲν ἔλειψε νὰ ἐκφράσῃ εἰς τὴν ἀνάκρισιν τὴν ἀγανάκτησίν του.

— Εἶνε ἀδύνατον, ἔλεγε νὰ μὴ μὲ γνωρίζουν οἱ κκοῦργοι, τοῦλάχιστον ἐξ ὀνόματος, ἀλλὰ ποιοὶ νὰ ἦνε; Γνωρίζω τόσους πολλοὺς, σπάνυ τὸ κεφάλι μου, δὲν μπορῶ νὰ βρῶ ποιοὶ ἦνε.

Ἀφοῦ ἐκ μακρᾶς ἀνακρίσεως ἀπεδείχθη, ὅτι τὴν νύκτα τοῦ κκοουργήματος ὁ Ἰούλιος διενυκτέρευσε εἰς Ρεμριεμόντην, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀσιπῆς, ἀππλλάγη, ὁ δὲ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ ἀνακριτῆς ἀφοῦ εἶδαν τὸν νεκρὸν τοῦ θύματος, τῆς γυναικὸς του καὶ τὸ γεννηθὲν τέκνον, ἀνεχώρησαν ἐκ Βλαϊνκούρ, ἐνῶ τὰ ὄργανα τῆς χωροφυλακῆς διεσταυροῦντο πανταχόθεν, καὶ σινελαμβάνον μὲν τινὰς ἀλούτας, ἀλλ' ὄχι καὶ τοὺς δύο ἐκεῖνους, τῶν ὁποίων τὰ χαρακτηριστικὰ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀνακριτὴν ὁ ταχυδρόμος τῆς Βερζεβίλλης.

Ὁ Βλαϊρὸς καὶ ὁ Πρενσέ—οἱ δύο κκοῦργοι— ἔλαβον ἐξαίρετα προφυλακτικὰ μέτρα καὶ ἐπανῆλθον εἰς Παρισίους, χωρὶς νὰ τοὺς πειράξῃ κανεὶς.

Τὴν ἐπισύσαν τῆς εἰς Βλαϊνκούρ μεταβάσεως τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἐγένετο διπλῆ κηδεία, συρρεῦσαντος ὄλου σχεδὸν τοῦ χωρίου καὶ τοῦ δημάρχου ἀποχαιρετισάντος τὰ θύματα διὰ συγκινητικωτάτων λόγων.

Πρῶτῶν τινὰ μεταξὺ δέκα καὶ ἐνδεκά, ἀνὴρ τις ἐνδεδύ-

μένος κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν κατέβαινε ἀπὸ ἰδιωτικῆς ἀμάξης ἐμπροσθεν τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Ἀβρῆς ἐν Παρισίοις. Ἦτο ὁ δολοφόνος Βλαϊρὸς, ὅστις εἰς τὸν ὄλον κωλοπισμὸν του προσέθηκεν εἰς τὴν κομμιδοθήκην καὶ ταινίαν τοῦ παρασῆμου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ζητήσας τὸν κύριον τοῦ Ξενοδοχείου, ὠδηγήθη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Οὗτος ἀμέσως ἀφῆσε τὴν ἐργασίαν του καὶ προσκλήθηκε νὰ χαιρετήσῃ τὸν προσελθόντα, τὸν ὁποῖον ἐξέλαβε καθὰ παρασημοφόρημένον πολὺ σπουδαῖον πρόσωπον.

Ὁ Βλαϊρὸς μὲ ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν παρητήρησεν, ὅτι ἐπροξένησε τόσον εὐάρεστον ἐντύπωσιν.

— Κύριε, εἶπεν, ἐδῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας κατέλυσαν πρὸ τριῶν περίπου ἐβδομάδων δύο ταξιδιώται προσερχόμενοι ἐξ Ἀγγλίας, ὁ κ. Κάρλος Σεβρὸς καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ὁ κ. Κάρλος Σεβρὸς εἶνε φίλος μου.

— Ἐργασθε βεβαίως νὰ τὸν ἰδῆτε, ἀλλ' ἐκεῖνος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀπουσιάζουν τώρα ἀπὸ τοὺς Παρισίους, καὶ μάλιστα ἀπορῶ πῶς δὲν ἐπέστρεψαν μέχρι τοῦδε. Ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ κ. Σεβρὸς μοι εἶπεν, ὅτι θὰ ἐπέστρεφε μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας, καὶ τώρα πέρασαν δέκα ἡμέραι καὶ δὲν φάνηκε ἀκόμη.

— Καί, τὸ εἰςεῖρω τούτο· πραγματικῶς ὁ φίλος μου

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν τελεσθέντων ἐν Βερολίῳ ἀργυρῶν γάμων τοῦ Πρίγκηπος Διαδόχου καὶ τῆς πριγκηπίσσης, θυγατρὸς τῆς ἀνάσσης Βικτωρίας, οἱ *Καιροὶ* τοῦ Λονδίνου ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἐξαίρουσι μεταξύ ἄλλων τὰ φιλελεύθερα αἰσθήματα τῆς πριγκηπίσσης, τῆς μελλούσης αυτοκρατορίδας τῆς Γερμανίας. Εὐαρέστως ἀναγινώσκει καὶ τὰ ἐναντίον τοῦ Στέμματος γραφόμενα. Καὶ ὅταν αὐλικὸς τις ἐξεπλήσσοτο πῶς ἀξιοὶ νὰ ἀναγινώσκῃ τοὺς λόγους τοῦ κοινωτιστοῦ Μπέμπελ, ἡ πριγκηπίσσα ἀπάντησε: «Εἰς ὅλα τὰ νερὰ δύναται κανεῖς νὰ εὐρη μαργαρίτας.» Ἄλλοτε πάλιν εἰς τὸν διδάσκαλον τῶν τέκνων τῆς εἶπεν: «Εἰς τὴν ἐποχὴν μας οἱ ἡγεμονόπαιδες πρέπει νὰ διδάσκωνται νὰ ἦναι φιλελεύθεροι, ἄλλως δὲν ἔχουν πολλὰς ἐλπίδας.» Ἐἴκοιτε αὐτὰ, κύριε Ἀδερφε; Ἐκ τῶν ἐνδείξεων ἐπίσης τοῦ φιλελευθέρου τῆς φρονήματος ὑπῆρξαν καὶ οἱ ἔλεγχοι, οὓς ἀπήνθουν εἰς τὸν γνωστὸν αὐλικὸν ἱερέα, τὸν ἐβραϊογράφον Σταϊκερ, διὰ τὸν διωγμὸν δὲν κατὰ τῶν Ἰουδαίων διωργάνωσε.

Ὁ ἀνόνημος Ἀθηναῖος, ὁ γράψας ἡμῖν περὶ νόθου δαμαλίδος πωλούμενης ὑπὸ τοῦ ταμείου τῆς Ἐταιρίας τῆς Ὑγεινῆς, φαίνεται νὰ ἦναι πολὺ δυσώνυμος, ἐκ κερδοσκοπικοῦ ἀφρόντως λόγου προαχθεὶς εἰς τὴν ἐν λόγῳ καταγγελίαν, διότι.

Ἄ Οὐδεὶς ἐν Ἀθήναις ἠγόρασεν ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ ταμείου δέκα ἀκίδας, ὡς λέγει ὁ Ἀθηναῖος, καὶ τοῦτο ἐξάγει ἐκ τῶν βιβλίων τῆς πωλήσεως, τὰ ὅποια καὶ ὁ ἴδιος δύναται

ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων σκοπεύμενος νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τινος ἡμέρας, ἀφοῦ καὶ δὲν ἔλαθε μαζὴ του παρὰ ὀλίγα μόνον ἀσπρόρουχα μέσα εἰς ἓνα μικρὸν σάκκον, ἀλλ' ἔνεκεν ὅπως ἀπρόοπτον ἐμπροσθέν ἠναγκάσθη νὰ μεταβάλλῃ σκοπὸν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγγλίαν.

— Ἄ! Καὶ θὰ περάσουν πολλοὶ μῆνες ἕως ὅτου λάβω τὴν εὐχάριστον νὰ τὸν ἴδω πάλιν ἐν Παρισίαις.

— Σὰς ὁμολογῶ, κύριε, ὅτι μοῦ φαίνεται πολὺ παράδοξον αὐτό.

— Ὡς καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; αὐτὸ συμβαίνει συχνότατα εἰς τὸν ἄνθρωπον· δὲν εἶναι ποτε κανεὶς βέβαιος τὴν προτεραιάν τι θὰ κάμῃ τὴν ἐπαύριον· πάντοτε δὲ παρυσιάζεται κατὰ ἀπρόοπτον, κατὰ ἀπροσδόκητον, καὶ ἀνατρέπει τὰ σγέδιά του. Τέλος πάντων, κύριε, ἔρχομαι νὰ σὰς πληρώσω πρῶτον ὅ,τι σὰς χρεωστῆ καὶ διὰ νὰ σὰς παρακαλέσω ἔπειτα νὰ μὴ παραδώσῃτε ὅ,τι ἀφῆκεν εἰς τὸ ζηνόδογιόν σας, τὰ ὅποια μὲ ἐπιφορτίζει νὰ τῷ ἀποστειλῶ εἰς Λονδίον.

Ὁ κύριος τοῦ ζηνόδογιου προσέβλεψεν ἀτενῶς τὸν Βλαίρω μετὰ τινος ἀμηχανίας, ἵσως συλλαβῶν ὑπόνοιάν τινιν.

— Εὐαρεστεῖσθε, κύριε, νὰ μοὶ εἰπῆτε τὸ ὄνομά σας;

— Βεβαίως, ἀπεκρίνατο ὁ Βλαίρω μετ' ἀταραξίας· ὄνο-

νὰ ἴδῃ, ἀρκεῖ νὰ ἐκβλήῃ τὸ προσωπεῖόν του ὁ ἀποκρητικός Ἀθηναῖος.

Β' Ἡ νοθεὶα προϋποθέτει συμφέρον χρηματολογικόν· ἀλλ' ἡ Ἐταιρία τῆς Ὑγεινῆς καὶ δὲ ἡ Ἐφορθεὶα τοῦ Ταμείου Δαμαλίδος οὐδὲν ἐκ τῆς πωλήσεως προσπορίζονται ὄφελος.

Γ' Μέχρι τοῦδε οὐδεὶς ἀγοραστῆς ἀκίδων παρεπονέθη εἰς τὸ Ταμεῖον ἐπὶ ἀποτυχίᾳ.

Καὶ τελευταῖον, διακηρύττομεν ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι οὐδεμίαν ἀνόνημον ἐπιστολὴν ἐννοοῦμεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν. Καὶ λυπούμεθα ὅτι ἐφιλοξενήσαμεν τὸν Ἀθηναῖον, ὅστις ὄφειλε νὰ σκεφθῆ ὅτι ἡ Ἐταιρία τῆς Ὑγεινῆς εἶνε τὸ μόνον ἴσως σωματεῖον, πρὸς ὃ ἡ πόλις ἅπασα ὄφειλε ἀληθῆ εὐγνωμοσύνην.

Ἐξ ἐφημερίδων τῆς Τεργέστης πληροφοροῦμεθα τὸν αὐτόσε ἐπισυμβάντα θάνατον τῆς **Καλλιόπης Καραούσου**, διαπρεποῦς δεσποίνης ἐν ταῖς πρώταις ἑλληνικαῖς οἰκογενεαῖς τῆς Τεργέστης. Κόρη τοῦ αἰμυνήστου Κωνσταντίνου Πεταλά, ἐνὸς τῶν μᾶλλον περρωτισμένων διοικητικῶν ἀρχόντων ἐν καιρῷ τοῦ Ἀγῶνος καὶ ὑπὸ τὸν Καποδίστριαν, εἶχε συζευχθῆ μετὰ τοῦ ἐκ Κεφαλληνίας μεγαλεμπόρου Δ. Καραούτου, τὸν ὁποῖον ἤδη μετὰ δεκαετίαν περίπου παρακολουθεῖ εἰς τὸν τάφον, ὡς μόνον παρηγορίαν φέρουσα ὅτι καταλείπει τρία τέκνα ἐξόχου ἀρετῆς καὶ παιδείσεως. Ἐπὶ τῇ θλιβερῇ εὐκαιρίᾳ συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως τοὺς φίλους ἡμῶν κκ. Χρήστῳ καὶ Κωστῆ Παλαμά, πενθοῦσι τὴν ἀπώλειαν τῆς πολυτίμου ἐκ μικτοῦ θείας των.

Κάλλιστον φυλλάδιον ἐλάβομεν ἐκ Κεφαλληνίας *Πάρα-Ἀληθισμοῦς τινος τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας πρὸς τὴν Ροιμουρικὴν* ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γ. Πινιατόρου, προλήτου τῆς ἐν Παρι-

μάζομαι Θεόφιλος Λεμοῶν, ἄλλως ἰδὲ ἰδοὺ τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, προσέθηκεν, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτοῦ τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ὁποῦθεν λαβὼν αὐτὸ τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ζηνόδοχον.

Οὗτος ἀνέγνω τότε:

Θεόφιλος Λεμοῶν
Μηχανικὸς μεταλλεῖον

92. Ὅδο; Ἀγίου Δομνίκου καὶ Ἀγίου Γερμανοῦ 92.

καὶ μολοντί ἀνεκουφίσθη, περιστρέφει τὸ ἐπισκεπτήριον εἰς τοὺς δακτύλους του παρατηρῶν καὶ πάλιν παραδόξως τὸν δῆθεν μηχανικόν. Ὁ Βλαίρω ἐνόησεν ὅτι ὁ ζηνόδοχος ἤθελε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ καὶ ἐδίσταζεν, ἀλλ' ὁ Βλαίρω δὲν ἦτο τυχαῖος ἀπατεῶν καὶ οὐδέποτε ἐπεχεῖρει τι χωρὶς μυρίας νὰ λάβῃ προφυλάξεις. Προϊδὼν πάντα, καὶ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ ζηνόδοχος θὰ ἐξήτει ν' ἀποστειλῇ πρὸς τὸν Κάρολον Σερβὺ τὰ πράγματά του, ἦτο ἐτόνμος ν' ἀποκριθῆ εἰς πάντα.

— Τώρα, ἐπανέλαθε, χρεωστῶ νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ὁ φίλος μου μοῦ ἔγραψε...

— Ἄ! ἔχετε ἐπιστολὴν τοῦ κ. Σερβὺ; εἶπεν ὁ ἕτερος ζηνόδοχος.

— Τὴν ὁποίαν ἔλαβα σήμερον τὸ πρωῒ, καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης μὲ παρακαλεῖ νὰ ἔλθω νὰ σὰς εὐρω. Ἀλλὰ,

σὶος Σχολῆς τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν. Οἱ παραλληλισμοὶ ἀφορῶσι κυρίως τὰ ἐκλογικὰ, τὰ ἀτυνομικὰ, τὰ ἀγροτικὰ καὶ τὰ δικαστικὰ. Εἰς ὅλα εὐρίσκει ὁ συγγραφεὺς τοὺς Ροιμουνοῦς ὑπερέχοντας ἡμᾶς· καὶ τὸ πιστεύομεν. Τὸ φυλλάδιον εἶνε γεγραμμένον δι' ὕψους ἀπερίττου καὶ μετὰ πολλῆς λογικῆς.

Ἐπερ τῶν φυλακῶν ὁ κ. Χαράλαμπος Σπηλιόπουλος ὁ γνωστός ἀδαμαντοπώλης προσήνεγκε τρεῖς μηχανὰς ραπτικῆς, διὰ νὰ εἰσαχθῆ ἐργασία μετὰ τῶν καταδικῶν. Τὸ δῶρόν του φιλανθρωπικώτατον.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ κ. Δεληγιάννη ὡς μέλλοντος προθυπουργοῦ.

Εἰς τῶν πολιτικῶν του φίλων διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ πρᾶγμα ἔλεγε:

— Ἐ, μὰ τί τὰ θέλετε, ὠρίμασε πλέον. Καὶ μετὰ τινος σκέψιν ὁ ἴδιος πολιτικὸς φίλος:

— Τί ὠρίμασε, ποῦ σάπησε !!!

Ὁ γραμματεὺς τῆς ρωσικῆς πρεσβείας ὁ γράψας, συνθέσας, ζωγραφίσας καὶ ἀρχιτεκτονήσας τὴν δὲν ζεοῦμεν ποῦ παρασταθεῖσάν του *Ὁ.Λα.Ποδρίδα*, ἂν ἤθελε ν' ἀπαγγεῖλῃ καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα ὁ ἴδιος, τότε θὰ ἦτο καθ' ὅλα ἡ *Μάρτυς Αἰκατερίνη* τοῦ ἡμετέρου δὲ Κάστρου ἢ καὶ ἄλ-

πᾶ, πᾶ, ἐξηκολούθησε φαινόμενος, ὅτι ἐξευρᾶ ἐν ταῖς θυλακίαις αὐτοῦ, καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὴν ἔχω ἐπάνω μου. Ἄ! νὰ τὴν καλά ἐνθυμούμαι ἐγὼ ὅτι τὴν ἔβαλα εἰς τὸ θυλάκιον τῆς περισελίδος μου. Ἰδοῦ, κύριε, ἰδοῦ.

Ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τῆς ἐπιστολῆς ὑπῆρχεν ἀπεσπασμένον τὸ ροδόχρουν γραμματόσημον τὸ παριστάνον τὴν βασιλισσαν Βικτωρίαν, εἶτα δὲ τὸ τοῦ ταχυδρομείου γραμματόσημον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποῖου ἀνεγινώσκετο τετραγωνικῶς γράμματιν ἡ λέξις Λονδίον. Καὶ τέλος πάντων ἀπυθύνετο πρᾶγματι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ πρὸς τὸν κ. Λεμοῶν, μηχανικὸν μεταλλεῖον, 92, κατὰ τὴν ἰδὸν Ἀγίου Δομνίκου.

Ὁ ζηνόδοχος δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ δι' ὅλα καὶ ἂν καὶ ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀκραν τιμιότητα τοῦ Θεοφίλου Λεμοῶν, πιστὸς ὅμως ὢν φύλαξ τῶν πραγμάτων ἅτινα τῷ ἐνεπιστεύθησαν, δὲν ἐθώρει περιττὰς τινὰς προφυλάξεις ἵνα διασώσῃ τὴν εὐθύνην του.

Ἡ ἐπιστολὴ, κατὰ τῆς ἰσοίας ἀνεγινώσκετο ἡ ὑπογραφή Κάρλο; Σερβὺ, ἐχρονολογεῖτο μὲν ἐκ Λονδίνου τῇ 17 νοεμβρίου, ἀδυνατοῦμεν ὅμως νὰ εἰπῶμεν ἂν πραγματικῶς ἀπεστᾶλη ἐκ Λονδίνου ἢ καὶ ἐγράφη ἐν Παρισίαις καὶ ἐτέθη ἐν περικαλύμματι προερχομένη ἐκ τῆς πρωτεύουσας τῶν βρετανικῶν νήσων. Ἀλλ' ὁ Βλαίρω εἶχεν ἀνταποκριτὰς εἰς Λονδίον ὡς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς κυριωτέρας τῆς Ἑυρώπης πόλεις, ἄλλως δὲ ἠδύνατο ὁ ἀθλιος, ὁσάκις ἐπεδίωκέ τι, νὰ ὑπερηγήσῃ πᾶσαν δυσχέρειαν.

λως θὰ ἦτο ὁ Δὲ Κάστρος τῆς ἡμετέρας *Μάρτυρος Αἰκατερίνης*.

Ἐν τῷ προχθεσινῷ χορῷ προσελήθησαν τόσοι καὶ τόσοι ἐν ρωμαϊκῇ δημοκρατίᾳ ὥστε ἠκούσθη καὶ ὁ ἐξῆς διάλογος:

— Ἦὼς σὰς φαίνεται ὁ χορὸς!
— Πολὺ δημοκρατικὸς... Ἐγὼ ζητῶ κανένα τσαγγάρι, γιὰτὶ μὲ στενεύουν τὰ παπούτσια, νὰ μοῦ τὰ ἀνοίξῃ λίγο.

Ἄν γνωρίζομεν τρομακτικώτερα ὀνόματα ἀπὸ τὰ ἑλληνικά:

Ἐτοτερον ἀπὸ τὰ *Χαρδζάρας, Παρδζάρας* καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀνήκοντα κυρίως εἰς ἀξιώματικοὺς, καὶ δικαίως, πῶς σὰς φαίνεται τὸ κύριος *Παρταζάρας*, διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς;

Δι' ἱατρὸν, δὲν σὰς φαίνεται πολὺ ἀπειλητικόν;

ΑΙ ΥΠΟΤΡΟΦΙΑΙ

Εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὄφειλε νὰ ἐνταθῆ ἡ προσοχὴ τοῦ ἔθνους καὶ τῶν Κυβερνήσεων—εἰς τὴν ἀποστολὴν νέων ἐχόντων ἰδιοφυίαν πρὸς τοῦτο ἵνα σπουδάσωσιν ἐν Ἑυρώπῃ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας, εἰς ἐκεῖνο ἐπικρατεῖ ἡ μεγαλειτέρα ἀμεριμνομέριμνα. Καὶ ὅτε αἱ ὑποτροφίαι δὲν ἦσαν κατατηρημέναι, ἐπιλογὴ δὲν ἐγένετο· ἐπεκράτει τὸ ρουσφέτι·

Ὁ ζηνόδοχος ἀνέγνω βραδέως τὴν ἐπιστολὴν, εὐτυχῶς δὲ διὰ τὸν Βλαίρω δὲν ἐγνώριζε τὸ γράψιμον τοῦ Κορόλου Σερβὺ.

— Παράδοξον πρᾶγμα, εἶπεν.

Ὁ Βλαϊνοῦρ μετ' ὄλην τὴν τόλμην του δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ παραχθῆ.

— Τί λοιπόν; ἠρώτησε.

— Ὁ κ. Κάρολος Σερβὺ δὲν σὰς λέγει διόλου ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ὅτι, ὅταν ἐφυγε ἀπὸ δῶ μοῦ εἶχε παραδώσει τὸ κλειδί τοῦ γραμματοφυλακίου πολὺ ἔχει τὰ ἔγγραφα τὰ ὅποια μοῦ φαίνεται εἶνε πολὺ στουδαῖα.

Ἄγνωστος τὸ τοιοῦτον ὁ Βλαίρω δὲν προεῖδε πῶς τὴν παρατήρησιν ταύτην τοῦ ζηνόδοχου, μολαταῦτα ὅμως δὲν ἐταράχθη διόλου.

— Ὁ φίλος μου ἐλησμόνησε, φαίνεται, νὰ μοὶ κάμῃ λόγον περὶ τούτου, ἀπεκρίνατο μετὰ ἡρεμίας, οἰκείας αὐτῷ, ἢ μᾶλλον δὲν ἔκρινε ἀναγκαῖον νὰ μοῦ φανερώσῃ λεπτομερείας, ἀφοῦ μοῦ γράφει ν' ἀποταθῶ πρὸς ὑμᾶς τὸν ἴδιον.

— Πολὺ καλά, κύριε, τώρα ἂν ἀγαπᾶτε, ἄς ἀναθῶμεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

(Ἀκολουθεῖ)

καὶ ἡνυοῦντο τὰ παχύδερμα· τώρα δὲ πῶς κατηγορήθησαν αἱ ὑποτροφίαι, οὐδὲ σκέψις γίνεται περὶ ἐνὸς τῶν σπουδαιότερων παραγόντων τῆς εἰσαγωγῆς καὶ παρ' ἡμῖν ἀληθοῦς εὐρωπαϊκῆς ἐπιστήμης. Ἡ εἰσαγωγή δὲν γίνεται μὲ τῆς κάσαις τῶν ἐμπόρων, ἀλλὰ δι' ἀνδρῶν.

Ἐκ τοῦ πολυτεχνείου μεταξὺ τῶν ἀποφοιτησάντων διεκρίθη δι' ὀξύνοιαν καὶ εὐφρευντικότητα ὁ νέος μηχανικός κ. Α. Κάλφιος.

Ὁ νέος οὗτος ἐπενόησεν νέαν μέθοδον πρὸς διανομὴν ἀτμοῦ εἰς τὰς ἀτμομηχανὰς ἐπὶ σκοπῶν τελειότερας τούτου ἐνεργείας πρὸς οἰκονομίαν τῆς παρ' αὐτοῦ δαπανωμένης καυσίμου ὕλης.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν διώρισεν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν κυρίων Σούλη, Κυριακοῦ καὶ Ζωχιοῦ πρὸς ἐξέτασιν τῆς ἐφευρέσεως τοῦ κ. Καλφίου.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἔκρινε τὴν ἐφεύρεσιν ἀνεκτέλεστον, ἀν καὶ τὴν εὖρε πολὺ σπουδαίαν. Ὁμολόγησε δὲ ὅτι ὁ νεαρὸς ἐφευρέτης δύναται πλειότερον ἐργαζόμενος νὰ φέρῃ καὶ νέας βελτιώσεις αἵτινες θὰ εἶναι καὶ πολλῶν θετικώτεραι ὅταν αἱ γνώσεις αὐτοῦ ἤθελον αὐξηθῆ.

Δὲν πρέπει ὁ νέος οὗτος νὰ σταλῇ εἰς Εὐρώπην πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του, ἀφοῦ εἰκοσιδιετῆς μόλις δεικνύει τόσην γονιμότητα καὶ ἐφευρετικότητα;

Καὶ ἡμεῖς μὲν ἔχομεν ὀλόκληρον σχέδιον ἀφιέρωσης κεφαλαίου πρὸς ἀποστολὴν δι' ἐπιλογῆς νέων πολλῶν ἵνα σπουδάσωσι φυσικομαθηματικὰς ἐπιστήμας, διότι οὕτω μόνον φρονοῦμεν νὰ εἰσαγάγωμεν μεταβολὴν τινὰ εἰς τὴν ἐξηνητημένην πνευματικὴν ἀτμοσφαίραν τοῦ ἔθνους.

Ἀλλὰ καὶ προκειμένου περὶ τῆς συγκεκριμένης αὐτῆς περιστάσεως, ἐνομίσαμεν καθήκον ἡμῶν νὰ ρίψωμεν τὴν ἰδέαν τῆς ἀποστολῆς τοῦ κ. Καλφίου εἰς Εὐρώπην πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς ἐφευρετικῆς διανοίας του.

ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Χάλλη, 28 Φεβρουαρίου

Ἄνεχώρησε σήμερον ἐκ Χάλλης δι' Αἴγυπτον ὁ διάσημος γυναικολόγος Olshausen. Ἐκεῖθεν διὰ Σμύρνης καταβαίνει εἰς Ἀθήνας, ὅπου θὰ εὐτυχῆσῃτε νὰ τὸν ἴδῃτε. Ὀλίγα σημειώσεις περὶ τοῦ ἐξόχου καθηγητοῦ ὃν ἡ πόλις σας μέλλει μετ' ὀλίγον νὰ φιλοξενήσῃ, δὲν θὰ ἦσαν ἴσως ἄσκοποι.

Ὁ Olshausen εἶνε μετρίου ἀναστήματος, ἡ δὲ ὄψις του ἀποκλίνει πρὸς τὸ βαθὺ ξανθόν· φέρει ὠραίων γένειον καὶ ἡ κεφαλὴ του καλύπτεται ὑπὸ μακρᾶς κόμης. Ἡ μορφή του κοσμομένη ὑπὸ κανονικῶν χαρακτηριστικῶν καὶ νοσηροστάτων ὀφθαλμῶν παρίσταται ἀείποτε ἐπίχαρις, ἔνεκα ἀναποσπάστου μειδιάματος, τὸ ὅποιον πλανᾶται περὶ τὰ χεῖλη του, τὰ τόσους μαργαρίτας ἀποστάζοντα κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ μαθήματός του. Εἶνε ἡλικίας ἕως πεντήκοντα ἐτῶν, ἀλλὰ πρὸ εἰκοσαετίας εἶναι καθηγητὴς ἐκ τῶν διασήμων. Ἡ φήμη του εἶνε παντοῦ ἐξηπλωμένη καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ κλινικὴ του θεωρεῖται ἡ κολομβύθρα τοῦ Σιλωῆμ. Εἶνε τὸ φύδητρον τῶν καρκίνων καὶ ἐν γένει ὄγκων τῆς μήτρας καὶ τῶν κύστεων τῶν ὠθηκῶν. Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ὀλετήρας αὐτοῦ τῶν γυναικῶν, ὅταν πέσωσιν ὑπὸ τὸ μαχαιριδίον του· κατεστράφησαν. Προχωρεῖ κατ' αὐτῶν στρατηγικώτατα ὁ συμπολίτης οὗτος τοῦ Μόλτικε ἔχει πάντοτε βοηθὸν τὴν ἀντισηπτικὴν μέθοδον τοῦ ἐτέρου συναδέλ-

φου του, τοῦ Διὸς τῆς χειρουργικῆς Βόλχημαν. Πᾶσα ὀχύρωσις ἐν τῷ ὄργανῳ τοῦ βδελυροῦ καρκίνου καὶ πᾶσα ἐξάπλωσις τῆς σαχλῆς κύστεως τῆς ὠθηκῆς ἀποβάνει ματαίᾳ· ὁ Ὀλοχάουζεν μειδιῶν πάντοτε ἐπιφέρει τὴν πανολεθρίαν εἰς τὸν ἐγθρόν. Ἐ' ἀποτελέσματα τῶν ἐγχειρίσεών του εἶναι καταπληκτικά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ ἀρρωσταὶ του θεραπεύονται ἀνευ πυρετοῦ.

Ἐν τῇ ἀξίᾳ του ὁ Olshausen ἐγκλείει καὶ ἕτερον προτέρημα, τὸ τῆς συναισθήσεως τοῦ καθήκοντος, ὕπερ ὀμολογουμένως, ὅλοι σχεδὸν οἱ σονάδελφοί του ἐν Γερμανίᾳ κέκτηνται, ἀλλὰ τὸ ὅποιον δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας βεβαίως ἀποτελεῖ τι ἐξαιρετικόν.

Κατὰ τὴν παράδοσιν του εἶνε ὄλος ζωῆ, ὄλος ἰδέα· οὐδέποτε τὸν εἶδον ἄθυμον. Ὅταν δὲ ὁ παρ' αὐτοῦ ἐξεταζόμενος φοιτητὴς ἀπαντᾷ εὐστόχως, δι' ὅπερ πολὺ προσπαθεῖ, τότε δὴ εἶνε ὄλος χαρὰ.

Ἀγαπᾶται παρὰ τῶν φοιτητῶν ἀνεξαιρέτως, ἀν καὶ εἰς τὰς ἐξετάσεις του εἶναι ἀυστηρὸς, ἀπόδειξις καὶ τοῦτο τῆς εὐσυνειδησίας του. Ἐτελείωσε τὰς παραδόσεις τῆς πρώτης ἐξαμηνίας διὰ γενικῆς στατιστικῆς ὄλων τῶν ἐν τῇ κλινικῇ ἀρρώστων καὶ τοκετῶν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἀπέργχεται ὀκτῶ ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τῶν μαθημάτων, ἀλλὰ ἤξεύρετε ποῖον ἀφῆκεν ἀντικαταστάτην του; τὸν ὑψηλὴν κ. Σβάρους, ἐπιστήμονα ὅχι κατὰ τὸ πρότυπον τῶν πλείστων ἰδικῶν μας, ἀλλὰ ἄνδρα ἔχοντα ἀξίαν ἣτις προμηνύει ἐνδοξὸν μέλλον.

Ἄνθμουτ

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἐνώπιον τοῦ νέου Μολιέρου τῆς Γαλλίας Λαμπιὲς ἐγένετο λόγος ὑβριστικὸς ἐναντίον τῶν ἰατρῶν:

— Ὡ! οἱ ἰατροί, ἀναφωνεῖ οἰονεὶ ἀγανακτῶν. Αὐτοὶ μοῦ φαίνονται ὅτι πλησιάζουν πολὺ πρὸς τὸν Δημιουργόν.

— Πῶς;

— Ἀπὸ τὸ τίποτε πάντοτε βγάζουν καὶ τι.

Ὁ πατὴρ Δουμάς ἐσυμβίβησε νὰ δίδῃ εἰς ἕνα ἐπαίτην τῆς γειτονίας του ἕνα δίφραγκο ἅμα τὸν συνήντα.

Μίαν ἡμέραν τοῦ ἔδωκε δύο πεντάρας, — δηλαδὴ ὅτι εἶχε ἴσπην τσέπη του.

— Ὡ! κύριε Δουμά! παρατηρεῖ ὁ ἐπαίτης, οἰονεὶ διαμαρτυρούμενος ἐπὶ τῇ ταπεινώσει.

Καὶ ὁ Δουμάς:

— Τί νὰ σὲ κάνω, φίλε μου, δός τα ἐνὸς φτωχοῦ!

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ

ΤΗΣ

ΑΠΟΚΡΗΑΣ

τὰ ἔφερεν ἐκ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας εἰς βασιλικὰς ποιότητας τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΛΛΑΔΙΜΩΝ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ